

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง กรรมใดใครก่อ
โดย เกรียง สุปันตี

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

กรรมใดใครก่อ

เรื่องที่ ๑

เกรียง สุปันตี

ทุก ๆ ท่านทราบแล้วนะครับว่า สมเด็จพระบรมศาสดาของเรา ทรงสอนให้เราเชื่อด้วยเหตุผลซึ่งตนเองได้ไตร่ตรองแล้ว นำเชื่อหรือไม่น่าเชื่อ จริงหรือไม่จริง เรื่องต่อไปนี่ ข้าพเจ้าไม่ต้องไตร่ตรอง เพราะเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเอง ไม่ใช่เรื่องที่ฟังจากบุคคลอื่นเล่าต่อ ๆ กันมา ผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่อง บัดนี้ยังมีชีวิตอยู่ สถานที่เกิดเหตุก็อยู่ในชุมชนเขตเทศบาลเมือง สามารถติดตามไปได้ พระเดชพระคุณเจ้าอาวาสวัดบ้านกล้วยซึ่งเป็นเจ้าอาวาสระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๔-๒๕๑๘ ก็ทราบเรื่องนี้ดี เพราะสำนักงานป่าไม้จังหวัดแห่งนี้เป็นของวัดบ้านกล้วย ให้กรมป่าไม้เขาเป็นสถานที่ราชการ ชำระค่าเช่าให้วัดทุก ๆ เดือน ชื่อบุคคลในเรื่อง ข้าพเจ้าขอเรียกเป็นอักษรย่อตัวหน้าชื่อของท่าน ชื่อจังหวัดก็ใช้อักษรย่อเช่นกัน เช่น จังหวัดชลบุรี ก็ใช้จังหวัด ช. สำหรับข้าพเจ้าผู้เขียนชื่อจริง นายเกรียง สุปันตี ภรรยาชื่อนางไพพรรณ สุปันตี

อนึ่ง บุคคลที่มีชื่ออักษรเดียวกันมากกว่า ๑ คน จะให้หมายเลขกำกับอักษรชื่อ ๑-๒-๓ นะครับ ขอได้โปรดเข้าใจตามนี้ด้วย **ณ สำนักงานป่าไม้จังหวัด ช.** มีนาย ส.๑ เป็นป่าไม้จังหวัด ข้าพเจ้า (นายเกรียง สุปันตี) เป็นผู้ช่วยป่าไม้จังหวัด ส.๒ เป็นภรรยาของป่าไม้จังหวัด สำนักงานป่าไม้จังหวัดเป็นอาคารไม้สองชั้น ชั้นล่างเป็นสำนักงาน ชั้นบนเป็นบ้านพักประจำตำแหน่งของป่าไม้จังหวัด

ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว คืนนั้น..หลังจากไหว้พระสวดมนต์ประจำวันแล้วเข้านอนดึกโข กำลังหลับฝันได้ยินเสียงตะโกนเรียกด้วยลักษณะอาการเมานิดหน่อย พร้อมกับเสียงรอกทำดังกุกกักขึ้นบันไดด้วยอาการเข้บ่าง

“ผู้ช่วยครับ ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว” เรียกลากเสียงยาน ๆ สองสามครั้ง ข้าพเจ้าและนางไพพรรณ จำเสียงได้ว่า ธ. เป็นข้าราชการสำนักงานป่าไม้จังหวัด ช.ปกติเขาไม่ค่อยดื่ม แต่คืนนี้ยังงไม่ทราบ ดื่มหนักไปหน่อย *“ครับ..ครับ”* ข้าพเจ้ารีบขานรับพร้อมกับรีบลุกไปเปิดประตู ข้าพเจ้ากำลังจะถามเรื่องราวและเชิญเข้ามาในบ้าน ธ. รีบคุกเขารอบข้าพเจ้า ปากก็พร่ำพูดไปกราบไป *ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว พุดพลางร้องไห้พลาง ธ. กราบได้ ๒ หน ข้าพเจ้ายื่นมือจับไหล่ตั้งให้ยืนขึ้นเดินเข้าไปในเรือน*

“ขอโทษครับ ผมเมา..วันนี้ผมเมา”
*“เออ เมา รู้แล้วเมา ไหนเรื่องมันไปไหนมาไง ข้าพเจ้ายังงก็มอยมอยเอง มันเรื่องอะไรกัน เล่าให้ฟังซิ วันนี้ไปกินเหล้าที่ไหนมาละก่อน ๆ ไม่ค่อยเห็นกันเป็นนิจใจเย็น ๆ”*ข้าพเจ้าถามไปพลอบใจไป

ธ. เล่าไปพลางร้องไห้พลาง พุดเสียงสั่นเครือ *“ผมจับใจ ผมชั่วที่ฆ่าผู้ช่วย ผมชั่ว ผู้ช่วยจะฆ่าผมก็ยอม ตั้งแต่เย็นแล้ว ป่าไม้จังหวัดและคุณนาย ส. (ส.๑ และ ส.๒) พาผมไปเลี้ยงเกลี้ยกล่อม ทั้งปลอบทั้งชี้ให้ผมเขียนหนังสือรายงานป่าไม้จังหวัดว่าผู้ช่วยไปริดไถเงินชาวบ้าน ๒ ราย ผมไม่ทำ เป็นเรื่องเท็จ พยายามทำเรื่องให้เป็นหลักฐาน เพื่อเล่นงานผู้ช่วยขัดขวางคนทำไม่ดี ขัดขวางการหาประโยชน์ขามาก จะให้ผู้ช่วยต้องออก ต้องย้ายไปให้พ้นเส้นทางของเขา เขาเล่นงานให้หนัก ตั้งตัวไม่ติดแก้ไม่หลุดนะ สิ่งเหล่านี้เพิ่มกันไปเรื่อยจนดึก ผมก็ไม่ทำ สุดท้ายเขาเขียนขึ้นเองแล้วบังคับให้ผมเซ็นชื่อ ไม่เซ็นเขาจะหาเรื่องอาฆมออกจากราชการให้ได้ ผมจำเป็นต้องเซ็นชื่อ เลิกจากร้านอาหารให้ผมกลับบ้าน ผมกลับไม่ได้ถ้าไม่ได้บอกเรื่องนี้ให้ผู้ช่วยรู้ ออกผมจะแตกแล้วครับ ผมจึงต้องมาหาผู้ช่วย...”*หลังจากนั้นไม่นาน ส.๑ ป่าไม้จังหวัดเสนอเรื่องต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ช. เพื่อลงนามคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าพเจ้า

เข้าวันนั้น เจ้าหน้าที่ป่าไม้ผู้รับโทรศัพท์แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า หน้าห้องท่านผู้ว่าฯ โทรมาว่า ให้ท่านป่าไม้จังหวัดไปพบท่านผู้ว่าฯ ที่ห้อง ป่าไม้จังหวัดไม่อยู่ให้ผู้ช่วย (คือข้าพเจ้า) ไปแทน ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไปพบท่านผู้ว่าฯ (ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ช. ขณะนั้นชื่อนาย ก. นามสกุล ก.ก.) เมื่อข้าพเจ้าได้ตอบข้อซักถามแล้วสักเกตุดท่านมีสีหน้าเครียดเล็กน้อย ท่านพุด *“...แะ...แะ...มาก ลงผู้ช่วยฝ่ายในเข้ามาอยู่กับงานในหน้าที่สามมัยัง...และทะเล่หมด ทำไมมันถึงได้ยุ่งกันยั้งซี”* แล้วท่านผู้ว่าฯ พีบเพิ่มเสนอเช่นเหรียญเพิ่มนั้น ไปยังโต๊ะวางเพิ่มตัวหนึ่งข้าง ๆ ท่าน บังเอิญเพิ่มเลื่อนไหลตกจากโต๊ะ

ข้าพเจ้าลไปหยิบขึ้นวางเข้าที่แล้วกล่าวคำลาท่าน ท่านผู้ว่าฯสั่งให้เอาเพิ่มเสนอเช่นกลับไปด้วย ระหว่างทางจากศาลากลางจังหวัดมาสำนักงาน ข้าพเจ้าเปิดอ่านเรื่องในเพิ่ม จึงได้รู้เรื่องทั้งหมด เป็นเรื่องที่ป่าไม้จังหวัดรายงานความผิดการทุจริตของข้าพเจ้า ริดไถเงินราษฎร ๒ ราย จึงเสนอเช่นคำสั่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และสมควรให้ดำเนินคดีทางอาญาด้วย แต่ท่านผู้ว่าฯ ไม่ได้สั่งการอะไร ไม่ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวน

ข้าพเจ้าโกรธแค้นมากที่แกล้งทำลายกันอย่างเลวทรามขนาดนี้ **ถามใจตนเองว่าปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต แต่ขัดผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพล มันต้องได้รับผลเป็นออกจากราชการและดำเนินคดีติดคุกหรือไม่ ได้ซิ...** ข้าพเจ้าตอบตัวเอง แต่ติดคุกทั้งทีน่าจะให้เรื่องมันดีกว่านี้ แรงกว่านี้ โหดกว่านี้ จึงมีศักดิ์ศรีในการอยู่ **ตามลา** สุดแค้น สุดทน สุดอดกลั้น ความคิดสั่นเกิดขึ้น ข้าพเจ้าและภรรยาพร้อมอาวุธล่าสังหาร ออกติดตามสืบหาแหล่งบ้าน แหล่งวัดที่ป่าไม้จังหวัดไปทำบุญ แห่งหมอดูที่เขาไปหาเป็นประจำ แหล่งบ่อนไฟที่เขาไปเล่นเป็นกิจวัตร ได้จังหวะ ได้โอกาสจะใช้ชนิดใช้ไปงักไปงัด ชนิดตมก็ตม จน ๆ จะได้จังหวะหลายครั้งแต่บังเอิญมีคนอื่นเข้ามาปะปน เกรงจะตายด้วยเลยเสียโอกาสทุกที เรื่องตามลา ข้าพเจ้ารู้กันกับภรรยาเท่านั้น

หลวงพ่อบิณฑบาต

ระหว่างการตามลา วันหนึ่งแวะไปเยี่ยมพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญพระครูภาวนาวิสฺฐี หรือหลวงพ่ोजรัญ (ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสฺฐีคุณขณะนี้) ที่วัดอัมพวัน เพื่ออยากรู้เรื่องหมอล้อที่ท่าน ช.เลียงพิบูลย์ เขียนในกฎแห่งกรรม หลวงพ่อบุญเมตตาเล่าเรื่องให้ฟังและเล่านิทานธรรมะตั้งแต่เย็นเรื่อยไปจนถึง เล่าไปหลวงพ่อบุญหยุดเป็นจังหวะหนึ่ง ชี้มือมาที่ข้าพเจ้า..

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ” ข้าพเจ้านิ่ง ไม่พูด หลวงพ่อบุญเล่านิทานต่อไปพักหนึ่ง หยุดหนึ่ง ชี้มือมาที่ข้าพเจ้าอีก

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ” ข้าพเจ้าแกล้งยิ้มอีก ไม่พูดอะไร แต่ในใจนึกสงสัยในหลวงพ่อบุญว่าทำไมขอบิณฑบาต น่ากลัวว่าท่านจะรู้อะไรของข้าพเจ้าเหมือน ๆ กับที่ท่านรู้หมอล้อในอดีตชาติก็ได้ เมื่อข้าพเจ้าเฉย หลวงพ่อบุญเมตตาเล่านิทานต่อไปพักหนึ่ง หยุดหนึ่ง จ้องหน้าข้าพเจ้าและชี้มือ

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ...ไอ้สิ่งที่เตรียมไว้อย่าทำ” ท่านพูดซ้ำ ๆ เน้นชัดถ้อยคำหนักแน่น *“ถ้าถวายอาตมาได้ โยมจะเจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้น... ไม่มีเวรต่อกัน...คนคนนั้นนะถึงโยมไม่ทำ เขาก็รีบดิ้นเองเร็ว ๆ นี้แหละ ออกตุลกรรมที่เขาทำไว้จะมาให้ผลให้ผลเร็ว ๆ แล้ว...ไม่มีอะไรกันได้อีก มันจะไปตามกรรมของเขาเอง... เชื้ออาตมาเถอะ...”*

ข้าพเจ้าสะดุ้งใจ ชนลุกและรู้สึกเย็นวาบลึก ๆ ที่เดียว ใจคิดทันทีว่า โอ **เราปิดบังซ่อนเร้นหลวงพ่อบุญไม่ได้แล้ว น่ากลัวว่าท่านคงเห็นหมดแล้วว่าในกระเปาะของข้าพเจ้ามีอะไรที่ร้ายแรงทุกไว้ ข้าพเจ้าประเนมือไหว้พร้อมกับกล่าวคำรับ...ครับ.. ขอถวายหลวงพ่อบุญตั้งแต่นี้คืนนี้ครับ**

“อ้อ” ยาว ๆ หลวงพ่อบุญบิณฑบาต ต่อจากนั้นหลวงพ่อบุญให้พรข้าพเจ้าและครอบครัว ให้มีแต่ความสุขความเจริญ ก้าวหน้า ปลอดภัยทั้งปวง ผู้ใดคิดทุจริต คิดร้ายอย่างไร ก็ทำอะไรไม่ได้ ผู้นั้นจะแพ้กัยไปเอง และจากนั้นหลวงพ่อบุญเป็นผู้เล่าความในใจ การคิดกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าฟังหมดสิ้น ข้าพเจ้ารับว่าจริงตามนั้นเพราะโกรธแค้นเขามากที่สุด ท่านแนะนำสั่งสอนให้ทำแต่สิ่งที่ดีที่ถูกต้องไว้เสมอ

ข้าพเจ้าอธิษฐานในใจให้ลี้จะแก้ตัวเองว่า หากยังอยู่ที่จังหวัด ช. จะไม่พกพาอาวุธที่รุนแรงนี้อีก เพราะถวายหลวงพ่อบุญแล้ว จะไม่ผิดสังขจะ ทุก ๆ ครั้งทีไหว้พระและทำบุญจะแผ่กุศลให้แก่ ส.๑ ส.๒ และทุกคนที่คิดทุจริตด้วยประการใด ๆ แก่ข้าพเจ้า ขอโทษกรรมแก่กัน ให้ภัยเขาทุก ๆ คน ไม่ขาดไม่ลืม ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบุญสั่งสอนแนะนำให้ทำความดี ทำสิ่งเป็นกุศลมาตลอด

เป็น ไปตามคำพยากรณ์

เช้าวันนั้น ข้าพเจ้าไปปฏิบัติราชการที่สำนักงานป่าไม้จังหวัดตามปกติ ทราบจากนาย ป. นักการภารโรงว่า ส.๑ กับ ส.๒ ทะเลาะกันตั้งแต่เมื่อคืน ไม่จบ สายหนอย ส.๑ ป่าไม้จังหวัดลงมาปฏิบัติหน้าที่ประจำโต๊ะทำงาน อ่านหนังสือราชการเพื่อบันทึกสิ่งในเรื่องให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามสายงาน โต๊ะข้าพเจ้าอยู่ใกล้โต๊ะป่าไม้จังหวัด ทุกคนในสำนักงานได้ยินเสียงของ ส.๒ ที่พูดไม่เป็นเรื่องเกี่ยวกับ ส.๑ ให้พร ส.๑ ต่าง ๆ นานา ช่างสรรหาคำปราศรัยจริง ๆ โดยไม่คาดคิด

ข้าพเจ้าเห็น ส.๒ เดินลงบันไดบ้านพักเข้าไปในสำนักงาน หน้าซีด ๆ ปากสั่นด้วยอารมณ์โกรธ ผมเป็นกระเซิง ตาตมมาก ในมือถือปืนมาด้วย ดึงเข้าโต๊ะ ส.๑ ซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือปากก็พูดว่า *“ไอ้... (ออกชื่อ ส.๑) มันจะเอาอย่างไรวะ ๆ ๆ”* มือเล็กปลายปืนมาที่ ส.๑ ข้าพเจ้าไม่ตกใจเพราะเป็นธรรมชาติธรรมนิยมของสามภรรยาคุณนี้ เขาทะเลาะกันก็ล้อกันด้วยมิด ด้วยฝ่ามือ ด้วยเท้า ด้วยไม้กระแทงปิ่นเตียง และด้วยปืนเป็นประจำจนหลังคาสำนักงาน ฝ้าบ้าน พื้นบ้า มีแต่รุกระสุน ๓๕๗ ยूरอบ ส่วน ส.๑ เองก็ยั้งนั่งใจเย็นอ่านหนังสือ ไม่หยีหระกับปืนที่เล็งมา เพราะคิดว่าล้อเหมือนที่เคยล้อ

โป่ง! โป่ง! โป่ง! *“เฮ้ย! มันยิงจริง ๆ นี่หว่า”* ส.๑ มดหนีหลบกระสุนลงใต้โต๊ะ ข้าพเจ้ากระโดดออกจากที่นั่งทำงานทางหน้าต่างด้านวัดบ้านกล้วย เพราะโต๊ะข้าพเจ้ากับโต๊ะ ส.๑ อยู่ใกล้กล้วยหล่ง เพราะปืน ๓๕๗ ร้ายแรงกว่า .๓๘ ส่วนข้าราชการคนอื่นต่างกระโจนออกจากสำนักงานตัวใครตัวมัน ไปตั้งหลักกันที่ร้านก๋วยเตี้ยวจึง. รีมเม่นนำเจ้าพระยา ส.๑ ถูกยิงซ้ำหลายนัด

แต่ยังไม่มีการทราบบ้างว่าถูกยิงเข้าที่ไหนบ้างหรือไม่ หรืออาจยังไม่ถูก เห็นคลานออกจากใต้โต๊ะวิ่งไปทางประตูหน้า สำนักงานที่ด้านแม่น้ำเจ้าพระยา ถึงประตูรั้วก็ล้มคว่ำ เจ้าหน้าที่เห็น ส.๒ ยิงซ้ำหลายนัด แต่กระสุนหมดแล้ว ๖ นัด จึงได้กรูกันเข้า กอดปล้ำ ส.๒ เพื่อแย่งปืน เกรงจะวิ่งขึ้นบนบ้านพักบรรจกระสุนมาอีก และรีบช่วยกันนำตัว ส.๑ ไปยังโรงพยาบาลจังหวัด ช. แพทย์ช่วยชีวิตไว้ได้ ผ่าเอากระสุนออกจากแผ่นอก ทราบว่าบางนัดยังผ่าออกไม่ได้

ไม่ใช่เรื่องเหลือเชื่อที่หลวงพ่อก็คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกษัตริย์เจ้าคุณพระภานุวิสุทธิคุณ พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับ ส. ๑ "คน ๆ นั้นนะ ถึงโยมไม่ทำ เขาก็จะวิบัติเองเร็ว ๆ นี้แหละ...เพราะอกุศลกรรม เขาทำไว้มาให้ผล..จะให้ผลเร็ว ๆ นี้ แล้วไม่มีอะไรกันได้อันนั้นเป็นไปตามกรรมของเขาเอง..เชื่ออาตมาเถอะ"

แหมนี่ ส.๑ ถูก ส.๒ ทรายเป็นยิง ถ้า ส.๑ ถูกคนอื่นยิง นายเกรียง สุปินดี ถูกจับกุมดำเนินคดีทางอาญาโดยมีต้องสงสัย เพราะใคร ๆ ก็ย่อมรู้ว่านายเกรียง สุปินดี นั้นแหละจำวานใช้มือปืนมายิง ส.๑ เพราะมีเรื่องรุนแรงกันมาหยก ๆ หลังจาก ส.๑ หายป่วยแล้วกลับมากลับมาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ แต่กิจกรรมภายในครอบครัวไม่จบสิ้น เรื่องได้รู้ไปถึงผู้บริหารในกรมป่าไม้ ในที่สุดผู้บริหารกรมป่าไม้จึงได้ย้าย ส.๑ จากตำแหน่งป่าไม้จังหวัด ช. เป็นประจำสำนักงานป่าไม้เขตสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี ความวิบัติต่าง ๆ หลังโหมทับทวีมากยิ่งขึ้น พระพุทธรูปบูชาที่มีค่ายิ่ง พระเครื่องราง สิ่งต่าง ๆ จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนไปหมดก่อนเดินทางไปจังหวัดสุราษฎร์ธานี

สำหรับข้าพเจ้า กรมป่าไม้ได้มีคำสั่งโยกย้ายไปเป็นหัวหน้าหน่วยป้องกันรักษาป่าไม้ที่ ลป.๑๔ (แม่ทะ) อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง สังกัดสำนักงานป่าไม้เขตลำปาง **ข้าพเจ้าไปรับราชการจังหวัดลำปาง ก็มีความเจริญก้าวหน้าดังคำให้พรของหลวงพ่อก็คือ ได้รับพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือน ๒ ชั้น ได้รับชมเชยความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการจากป่าไม้เขตลำปาง สมัยนาย ช. นามสกุล พ. สมัยนาย อ. นามสกุล บ. และสมัยนาย ค. นามสกุล ว. เป็นป่าไม้เขต และได้รับเชิญจากสภาผู้แทนราษฎรให้เข้าไปเฝ้าต่อกรรมาธิการเกี่ยวกับการลักตัดไม้สัก การค้าไม้สักที่ได้จากการลักตัด การปราบปรามผู้ลักตัด ไม้สักในท้องที่จังหวัดลำปาง ได้รับรางวัลจากสภาและจากกรมป่าไม้ นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้าและครอบครัว**

ท่านผู้ติดตามกฎแห่งกรรมคงพิจารณาเห็นแล้วใช่ไหมครับว่า ส.๑ และ ส.๒ มีเจตนาสร้างเรื่องใส่ร้ายแก่ข้าพเจ้าหวังผลให้ข้าพเจ้าต้องออกจากราชการ โดยกล่าวหากระทำความผิดวินัยข้าราชการอย่างร้ายแรง และจะดำเนินคดีทางอาญา ยิ่งไปกว่านั้น บุคคลบางคนยังคิดร้ายจะเอาชีวิตข้าพเจ้าอีกด้วย เนื่องจากขัดขวางการทุจริตของตน ขัดผลประโยชน์ของตน

แปลกแต่จริงอีกเรื่องหนึ่งที่สำนักงานป่าไม้จังหวัด ช. คือ ระหว่างที่ ส.๑ ไปรักษาตัวโรงพยาบาลจังหวัด ช. ด้วยเหตุ ส. ๒ ยิง ดังได้ทราบกันอยู่ ส.๒ ได้สั่งให้นาย ป. นักการภารโรงสำนักงานเปิดประตูที่เก็บ ไม้สักของกลาง นำไม้สักเหล่านั้น ไปขายให้ผู้รับซื้อในตลาด ช. นั้นเอง มูลค่านับหมื่นบาท มีพยานรู้เห็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องของ ส.๒ ส.๑ ก็รู้ว่าภรรยาของตนนำไม้สักของกลางไปขายในตลาด ช. แทนที่ตนเองต้องรับผิดชอบความเสียหายของราชการ กลับแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กล่าวหาว่า **ข้าพเจ้าเป็นผู้รับผิดชอบ จะต้องชดใช้เงินให้แก่ราชการ กรมป่าไม้ ทั้งหมดนับหมื่น ๆ บาท ประธานคณะกรรมการเป็นเพื่อนกับ ส.๑ ชื่อ ส.๓ ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบ ชดใช้เงินค่าเสียหายให้แก่ราชการทั้งหมด** ข้าพเจ้าจึงต้องทำหนังสือร้องเรียนต่ออธิบดีกรมป่าไม้ ขอให้เปลี่ยนตัวประธานคณะกรรมการสอบสวน ขอให้ดำเนินการสอบสวนเรื่องนี้ใหม่ เพราะไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเรื่องนี้หลวงพ่อกษัตริย์เจ้าคุณพระภานุวิสุทธิคุณเมตตาแนะนำให้

หลวงพ่อบอกว่าไม่เป็นไร คราวนี้ได้รู้กันแหละ คนเอาไม้สักไปขายนั้นแหละเป็นคนได้เงินและจะต้องใช้เงินแก่หลวง ท่านอธิบดีกรมป่าไม้ได้เมตตาเปลี่ยนประธานกรรมการสอบสวน ชื่อ ส.๔ เมื่อผู้ช่วยป่าไม้ เขตนครสวรรค์ดำเนินการสอบสวนใหม่ ผลการสอบสวนเป็นตามที่หลวงพ่อกษัตริย์เจ้าคุณพระภานุวิสุทธิคุณพูดไว้ทุกอย่าง ส.๑ ต้องรับผิดชอบ ส. ๑ ส.๒ ต้องชดใช้เงินให้ทางราชการทั้งหมด ข้าพเจ้าปลอดภัย

เห็นไหมครับท่านผู้อ่านตามกฎแห่งกรรม มันเป็นกฎแห่งกรรมจริง ๆ ยังมีกฎแห่งกรรมตอน "จังหวัดลำปาง" ซึ่งผู้ที่ควรตายคือข้าพเจ้าเพราะฝ่ายผู้ตั้งใจฆ่า ได้เอารถยนต์บรรทุกไม้สักพุ่งเข้าชนหมายให้และ แต่กฎแห่งกรรมนะครับไม่ยกโทษให้เขา เมื่อเขาชนข้าพเจ้าแล้วรถเขาเองตกถนนพุ่งเข้าชนเสาไฟฟ้า เขาตายเอง ตายแทนข้าพเจ้า ฝ่ายทายาทผู้ตายเป็นโจทก์ร่วมกันฟ้องข้าพเจ้าเรียกค่าเสียหายคนตาย ค่าเสียหายรถยนต์นับแสน ๆ บาท ข้าพเจ้าตกเป็นจำเลย ในที่สุดศาลลำปางพิพากษาจำคุกโจทก์ ๓ ปี ๖ เดือน และใช้ค่าเสียหายให้แก่จำเลยอีกหลายหมื่นบาท เรื่องนี้ยาวครับ เต็มไปด้วยอิทธิพลทั้งนายทุนค้า ไม้สักและตำรวจที่หนุนหลังนายทุน รอไว้ในกฎแห่งกรรมฉบับหน้าของหลวงพ่อกษัตริย์ หลวงพ่อกษัตริย์เจ้าคุณพระภานุวิสุทธิคุณทำนายอย่างไร เหตุการณ์เกิดตามนั้น น่าแปลก แต่จริง อดใจรอเถอะครับ

เรื่องที่ ๒

เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าและคณะได้รับคำสั่งจาก นาย พ. นามสกุล ส. อธิบดีกรมป่าไม้ ให้ไปร่วมกับ นาย อ. นามสกุล ส. นักวิชาการป่าไม้ ๖ นาย ส. นามสกุล ป. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๖ นาย ป. นามสกุล ต. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๕ นาย ผ. นามสกุล ก. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๔ ทุกคนประจำกรมป่าไม้ มี นาย ส. นามสกุล อ. เป็นพนักงานขับรถยนต์คันที่ ๑ นาย ข. นามสกุล ส. เป็นพนักงานขับรถยนต์คันที่ ๒ โดย นาย อ. นามสกุล ส. เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการของพวกเรา ไปตรวจสอบการทำไม้ที่อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามที่มีผู้ใช้ชื่อราษฎรหมู่ ๓ ตำบลคลองไทร อำเภอท่าฉาง แจ้งเป็นหนังสือว่ามีการทุจริตทำไม้เถื่อนมาก มีข้าราชการหลายระดับชั้นร่วมทุจริตด้วย

ผลการไปตรวจสอบของพวกข้าพเจ้า พบกระทำความผิดทุจริตในการทำไม้จริง จึงยึดและอายัดไม้เป็นของกลาง จำนวนหนึ่ง ดำเนินคดี จำนวนหนึ่งอายัดเพื่อตรวจสอบว่าตัดมาจากป่าใด รวมจำนวน ๑,๑๐๐ ท่อนเศษ มูลค่าหลายล้านบาท

มือปืนตาม ไปยิงถึงที่กองไม้พ่อน

ในการยึดไม้ท่อนจำนวนมาก ต้องใช้เวลาในการตรวจสอบรายละเอียดที่ท่อนไม้แต่ละท่อน เพื่อประกอบการดำเนินคดี แก่ผู้กระทำความผิด ในขณะที่พวกเราแบ่งหน้าที่กันตรวจสอบไม้ ข้าพเจ้าทำหน้าที่พิมพ์หนังสือบันทึกเรื่องราวอยู่ที่กระต๊อบ มือปืนขับจักรยานยนต์มาจอดใกล้ที่ข้าพเจ้านั่งปฏิบัติ มีสิ่งหนึ่งเตือนใจก้องในหัวใจให้ระวังนะ มาไมตรี ๆ ข้าพเจ้าระวังตัว เขาพยายามเดินอ้อมมาอยู่ด้านหลังข้าพเจ้าเพื่อชักปืนจ่อยิงหัวได้ถนัด ทันใดนั้นเองญาติข้าพเจ้าได้ขับจักรยานยนต์เข้ามาหาข้าพเจ้า และได้ต่อว่าต่อขานมีปากเสียงกับมือปืน ในที่สุดมือปืนก็จากไป ข้าพเจ้าจึงได้รู้ว่า มือปืนชื่ออะไร มีประวัติร้ายกาจขนาดไหน เหตุเกิดวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๒

หลังจากวันนั้นแล้ว ญาติฝ่ายข้าพเจ้าขอเรื่องไม่ให้ข้าพเจ้าเดินทางเข้าป่าอีก ขอให้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับเอกสารอยู่ที่พักโรงแรมตาปี อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี กลุ่มผู้ทุจริตทำไม้ได้จัดมือปืนมาอนที่โรงแรมตาปี เพื่อหาโอกาสยิงข้าพเจ้าที่โรงแรม ในจำนวนนั้นมีอยู่คนหนึ่งแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า เขาได้รับจ้างมายิงข้าพเจ้ากับ นาย ส. นามสกุล ป. ค่าจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท) แต่คนนี้ไม่ยิงข้าพเจ้าและเพื่อน กลุ่มขบวนการทุจริตไปจ้างมือปืนมาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช ญาติข้าพเจ้าขอให้ย้ายที่พัก จึงได้ย้ายไปพักอยู่กับคณะทหาร กรม ทพ.ที่ ๔๔ ซึ่งมาช่วยปฏิบัติงานปราบปรามในการตรวจจับกุม พวกข้าพเจ้าได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าฉาง ให้ดำเนินคดีตามกฎหมายทุกประการ

มดีที่ประชุมกรมป่าไม้

หลังจากที่ได้แจ้งความดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดแล้ว พวกข้าพเจ้าเดินทางเข้ากรุงเทพฯ นาย อ. นามสกุล ส. หัวหน้าชุดรายงานเรื่องราวและหารือแนวทางปฏิบัติในสิ่งที่มิมีเหตุต่อกรมป่าไม้

วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ กรมป่าไม้ นำเรื่องเข้าที่ประชุมและมีมติออกมา ๔ ข้อ ในจำนวนนั้นมีข้อหนึ่งที่ให้ย้ายข้าราชการทุกคนที่ร่วมทุจริตทำไม้รายนี้ออกจากพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และมติอีกข้อหนึ่งให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนการทำไม้รายนี้ เพื่อให้ทราบว่าข้าราชการผู้ใดบ้างทุจริต ทุจริตอย่างไร หรือมีขั้นตอนที่ไม่ถูกต้องอย่างไร

การดำเนินการของกรมป่าไม้

กรมป่าไม้ได้ย้ายข้าราชการผู้ทุจริตออกจากพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามมติที่ประชุมเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ แม้แต่สักคนเดียว ทุกคนยังอยู่ดีมีสุขตามปกติที่เดิมทั้งสิ้น แต่กลับย้าย นายเกรียง สุป็นดี จากตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้ ๖ ฝ่ายตรวจราชการ ทำหน้าที่ผู้ช่วยผู้ตรวจการป่าไม้ภาคใต้ ไปเป็นป่าไม้อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี (ลดจาก ๑๔ จังหวัดภาคใต้เหลือ ๑ อำเภอครึ่ง) เหตุใดคนแจ็กพ็อตคนแรก เพราะคัดค้านการปล่อยไม้ที่อายัดไว้ ๑,๐๕๖ ท่อน ต่อ นาย พ. นามสกุล ส. อธิบดีกรมป่าไม้ ไม้ที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่ระหว่างการตรวจสอบว่าได้มาโดยชอบอย่างไรหรือไม่ จะปล่อยไม้ไม่ได้โดยเด็ดขาด เพราะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายทางอาญา

ขอกุญแจออกจากราชการ

เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าและนางไพพรรณ ภรรยาเดินทางมา กราบหลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโพระภาวนาวิสุทธิคุณ ที่วัดอัมพวัน มีความประสงค์ขอกุญแจใบลาออกจากราชการเพื่อขอรับบำนาญ เพราะเห็นแล้วว่า ทำดีไม่ได้ดี เกรงว่าหากข้าพเจ้ายืนใบลาออกจากราชการต่ออธิบดีกรมป่าไม้โดยไม่มิถูกขอร้องขัดขวาง ไม่นอนญาติให้ออกก็ได้ ข้าพเจ้าเป็นคนถือ

เรื่องอุกฤษยาม หลวงพ่อเคยแนะนำสั่งสอนให้ปฏิบัติดีอย่างไร ข้าพเจ้าปฏิบัติตามท่าน เกิดผลดีและเป็นตามที่ท่านพูดทุกเรื่อง
เรื่อยมา ข้าพเจ้ากับนางไพพรรณ จึงได้มาขออุกฤษจากท่าน

เหวถึกและกว้างนำกลัวมาก

หลวงพ่อรู้อความประสงค์ขออุกฤษเพื่อยืนโบลาออกจากราชการรับบำนาญ ท่านหยุดเฉย นิ่งนิดหนึ่ง แล้วพูดว่า
“อาตมาเห็นหมดแล้ว เหวทั้งถึกและกว้างนำกลัวมาก คนพวกนั้นมากัน ก็คน ก็คนกระโดดลงเหวหมด กระโดดลงแม่น้ำ ๆๆ ตาม
กัน มีคนยืนดูเขากระโดดลงเหวคนหนึ่ง” ท่านยกมือทำท่าประกอบเหวถึกกว้างและกิริยาอาการของคนกระโดดเหว
“เชื่ออาตมานะ อย่าลาออก เขาให้ไปอยู่ดรอ..ไป..ไปอยู่ดรออยู่ดีมีสุข...ก็จะได้พบสิ่งที่ดีอีก”

ต่อไปนี่ไปไม่นาน คือหมายถึงจากวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นต้นไป ผู้ที่อยู่หน่วยเหนือขึ้นไป ท่านทำมือ
ประกอบชี้ขึ้นสูง จะมีการเปลี่ยนแปลง จะเกิดเหตุการณ์เดือดร้อนแก่เขา (หมายถึงผู้ใหญ่หน่วยเหนือ) ไม่สามารถแก้ไขได้ มันจะ
เป็นไปตามเรื่องที่ต้องเปลี่ยนแปลงของมันเอง

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นกฎแห่งกรรมชัดเจนมากเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าแยกเป็นข้อย่อ ดังนี้

ก. เจ้าหน้าที่หรือข้าราชการของรัฐซึ่งกระทำไม่สุจริตมานานจนเป็นธรรมเนียม ร้อยแล้วว่าพื้นที่อนุญาตให้ทำไม้ออกมา
หรือให้ตัดไม้ซุง ไม่มีไม้อยู่เลย เพราะเป็นสวนยางพาราของชาวบ้านไปแล้ว มีแต่ต้นไม้อย่างพาราเพื่อกรีดเอายางเท่านั้น แต่ก็มี
เจตนาสร้างหลักฐานอันเป็นเท็จขึ้นมาแสดงหลักฐานว่ายังมีต้นไม้อยู่ สร้างหลักฐานระบวมที่ดิน ไม้ชนิดอะไร จำนวนก็พินต้น ต้น
ไหน ไม้ชนิดไหน ใหญ่โตเท่าใด รายงานต่อป่าไม้เขต ป่าไม้เขตก็สมยอมโดยสั่งเจ้าหน้าที่ให้ไปตรวจสอบ ตีตรารับรองตามวิธีการ
ของทางราชการเป็นขั้นตอนสอดคล้องกัน ฝ่ายพ่อค้าก็ไปลักตัดเอาไม้ชนิดต่าง ๆ ให้ตรงหรือใกล้เคียงกับรายงานหลักฐานอันเป็น
เท็จของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ จากในป่าสงวนแห่งชาติมาสวมว่าเป็นไม้ที่อนุญาต เเวกรรมอันนี้มีอยู่จริงนะครับ เมื่อถูกจับกุมก็ไม่รู้จะ
แก้ตัวกันอย่างไร จึงตกเป็นจำเลยของศาลเพื่อขอใช้กรรมแล้วนะครับ น่าสงสารจริง ๆ **เงินที่ได้มาจากการกระทำอันเป็นเท็จ ก็
ต้องใช้ไปไม่เกิดประโยชน์คุ้มค่าเท่าใด ความสุขใจไม่มีเลย มีทรัพย์มากแต่ไม่มีความสุขก็ไม่รู้มีทำไม นั่นแหละครับทำเหตุชั่วก็
ย่อมได้รับผลชั่ว เป็นตามกฎแห่งกรรม**

ข. คิดร้ายแก่ผู้ปฏิบัติชอบในหน้าที่ราชการถึงขนาดเอาชีวิต แต่เคราะห์ดีเพราะผู้ปฏิบัติชอบไม่ได้คิดร้ายถึงเอาชีวิตผู้ใด
จึงไม่ถูกเขายิง ไม่น่าจะได้เงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท) เพียงได้มาข้าพเจ้า และ นาย ส. นามสกุล ป/. ถ้าหากข้าพเจ้ามี
จิตใจต่ำดำมืดเช่นผู้ทุจริตนั้นบ้าง ป่านนี้สำนักงานป่าไม้เขตสุราษฎร์ธานี คงจะพังระเนระนาดและได้เผาศพกันไปหลายคนแล้วก็
ได้ เพราะมีผู้ไกรธเค้นแทนนายเกรียง สปีนดี กับนาย ส. เพื่อนคนนั้นหลายคน ซึ่งแต่ละคนพยายามก็ส่ายหน้าเหมือนกัน เชื่อว่า
กลุ่มผู้ทุจริตก็เป็นทุกข์ใจอย่างยิ่งอยู่ ทรมาณใจแสนสาหัส นี่เป็นไปตามกฎแห่งกรรมเิงละครับ

ค. ผลพวงจากการกระทำผิดทุจริตของคนเดียวในครอบครัว แต่กระทบถึงทุกคน ครอบครัวของเขาหมดความสุข ห่อเหี่ยวหดหูไป
ด้วย **เงินที่ได้จากกระทำชั่วย่อมร้อนเผาผลาญทุกคนที่ร่วมได้รับใช้เงินนั้นใช้ทรัพย์นั้น มันเป็นกฎแห่งกรรมชั่วนั้นเอง**

----- จบ -----